

CSOBÁNKA ZSUZSA

Piéta

E nyelv szerint öröm vagy. Olyan rész,
amiben nincs keresztre feszítettség,
ha a tárgymezőkön élek, a Madonna,
miután leemeli Krisztus testét.
A mozdulatnak ugyan árnyéka van,
de abból látja meg, valahol mégis
és erősen kiszakadt a nap,
beletemeti az arcát, lehunyja a szemét,
egy töredékpillanatig nem gondolkozik.
Csak a napra figyel, lombzúgásban gyönyörködik.
Minden rendben van.
Elkezdhetesz mosdatni.

Origami rév

Mennyire viszonylagos, melyik a túlpart.
Csak annyit kértél, átvihess.
Hogy élők közül halottak közé,
vagy holt lelkeket rövidítesz-e meg,
nem tudhatom. Néma a táj.
A csónak papírból van, evezz,
léket az istenek vágnak rajtam,
kicsi kompom, meríts a vízbe,
evezz, hajtogass.
Legfeljebb nem érsz át velem,
de most életedben először
a vízre figyelsz, mit mesél,
merre vinne, ha hagynád.

A papír idővel szétmállik benne,
hajtás mentén sérülékenyebb, azzal kezd.
Elegyedik fa és víz, evezz, kompom,
tartsd fenn magad a vízen, lebegj.
Akadj fenn a résen, az isten kijátszható,
halhatatlan, te lebegj egy helyben,
míg révbe érsz, hajtogass.

Orosz telek

Magányosabb nem lehet az ember,
mint szeretkezés után.
Magától von el hőt, ha párát érez, meleget.
Aztán azt hazudja, adja és kapja is.
Miért ne tenné?
Kiegyenlítődik a hőmérséklet,
nehezen viseli az ingadozást.
De abban a roskadásig havas télben,
ahol kontinenseket szel át vasút,
közös hőmérséklettel operál egy férfi és egy nő.
Halottak és magányosak.
Kicsit egymásba haltak ma is.
Kicsit lehazudják az eget,
épp csak annyira, lássák,
ahogy a másik megistenül.
A másik szemében önmaguk istentestét.
Ahogy a nőben vannak,
mintha nem is ketten tennék.
Áhítatos négykarú óriáscsecsemő,
négy lábbal kalimpál az égre.
Vonat érkezik,
Anna most fog eléugrani.
Látni akarom, állj félre, Vronszkij.

Darvak szinkronban

Úgy emlékszel rá, ahogy elrugaszkodik.
Nézz rá, ismered rég.
Felhős teste vízhatlan,
esőt hoz, északi fényt.

Láttad, mikor kitakarózott éjszaka.
Hatalmas mellizmai alatt a szívét.
Virrasztottál aznap, a dobogásra
nem volt altató, alázat ébresztett.

Az égbolton feslett szalag:
gödör mosolygás, lyukak az arcon.
A gyerekek Auschwitzban,
befagyott tárnák, lőnek mindenhol.

Rád ajtót zártak, gyermeki tréfa gyanánt.
Gondoltad volna, hogy így menekülsz meg?
Ki sem nyújthatod a karod, falig ér.
De ez az odú milyen mély,

mennyi rés az időn, kívülre vagy benne.
Minden rés ablak. Te horzsolás vagy a téglán,
darumadár az égen.
Ma tanultál meg repülni. Szabad vagy, rettegj.

A taxisofőr és a halálka

A fiú éjjelente taxizni járt.
Katonaként jól fejébe verték, a férfi lő, vezet.
Hajnalban kis fehér cetlikre jegyzetelt,
magunk között szólva: kísértette a halált.

A halálnak volt dioptriája, kézitáskája és sálja is.
Frissen nyírt kifésült haja, szemében himbálódzó életek.
Nélküle nem látta az autóban, mihez ért.
Sebváltó, kormány, ez most a combod,
gyáva leszek hozzád én is, mondta,
mikor épp a vágóhídhöz ért.

Megírok mindent. Hazáig viszlek, regényhőső leszel,
te navigálsz. Főzz teát, pipáljuk ki a részleteket,
órákon át csak közeledjünk, még ne érijél hozzám.
Legfeljebb ma nem alszom, újabb duplaműszak.
Végül úgyis én rántom el a kormányt.

Ahogy rajtam ülsz, sokkal otthonosabb az arcod
(a hajad megőszült, összekócolódott,
a szemed barna volt, most egyre kékebb),
indulás előtt szürke lesz majd
napfelkelte előtt a kokainfehér sötétben.

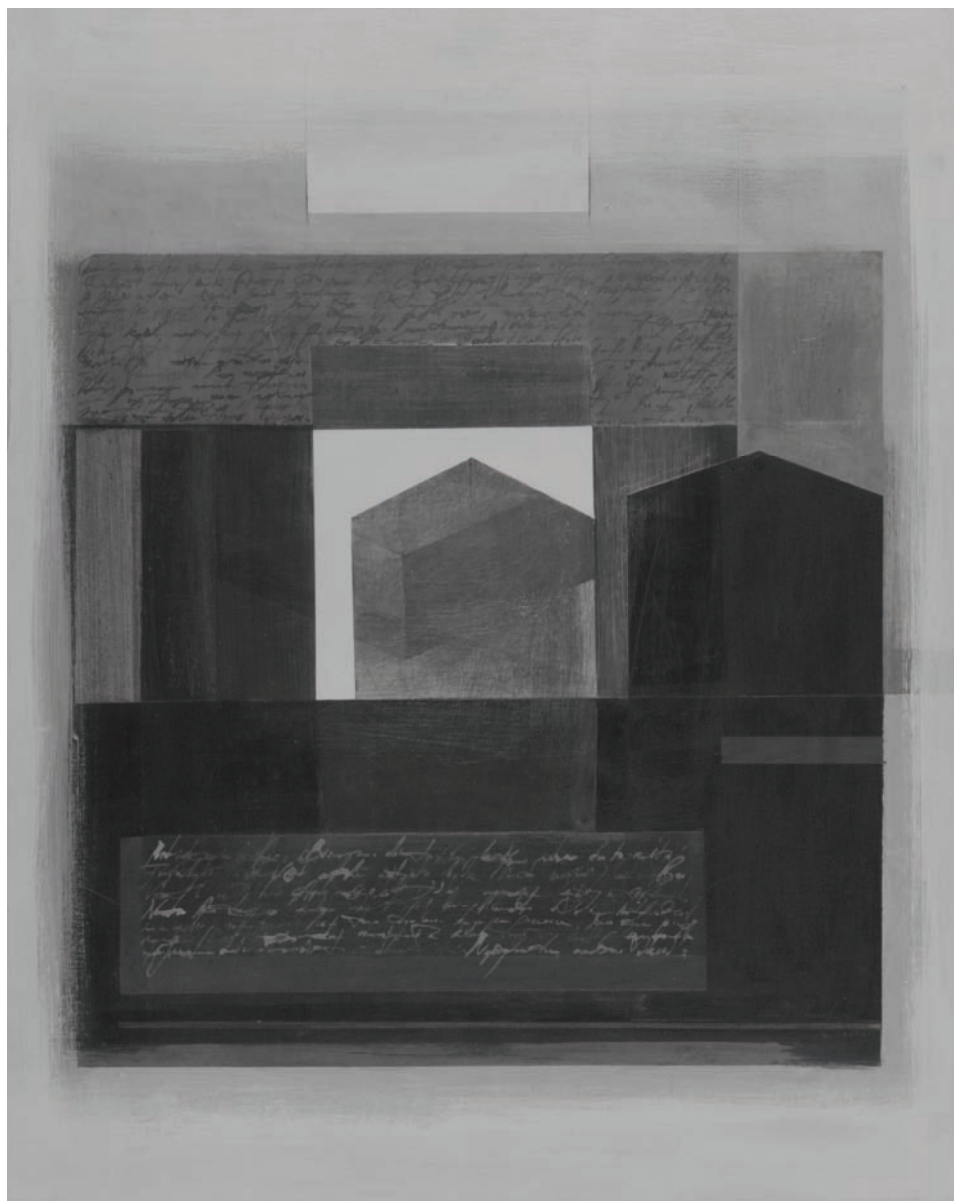
Egész nyáron elodázódott, türelmetlen voltak várni.
Most, hogy láttam, több lettem és kevesebb is,
volt egy álmom, másoknak farmja Afrikában.
Összehasonlíthatatlan minden veszteség.

Miután elmentél, haját mostam,
ha te nem vagy is, mint abban a filmben,
gubancból annyi volt már egy éjszakára.
Bármit mondtál volna, én elhiszem.
Nem akarok neked hazudni, se bántani, kifésüllek.

De a mosogatóban azóta úgy áll minden.
A hajszálak, a kis fehérek, mint megannyi leölt állat,
arra várnak, feldolgozzam, eltemessem őket.

Passió

A konyhában ült, és báva, eres kezeivel illetett a nap.
„Kimenekíthetetlen szépség vagy.
Ez a világ esődobogás az ereszcatornán,
mélyfúrások a szürkén.
Beléd hasadok, aztán eltemethetsz.
Mint egyedüli halottad.
A többid osztott tér, van rá még, ki zokogjon.
Az eső elmosza az enyéim,
csak te maradsz, akit majd holtomban felszáríthatlak.
Sárszínű reggelek az ablaküvegen, ahogy tükrözöl.”
Fodros félelemmel kiáltok utánad,
folyónak látsz, mi messze visz, elragad.
Kimért mondatok egy átszuszogott éjszaka,
amikor virrasztani kell, hogy néhány évre lophassak belőled.
Illékony fény vagy, én meg a szürke.
Az öledbe ülök, ringathatsz, kezd el mesélni,
milyen az előttem lévő éjszaka,
milyen az út, míg felém tartasz, milyenek a fák.
Ne rólam beszélj vagy magadról, csak hozzám.



NÁDAS ALEXANDRA: KIS ESTI TÁJNAPLÓ